

En Son Sözü Kader Söyler

— Mecaz Adam · 05 Eylül 2015

İstanbul üsküdüara geçmek için kadıköy çay bahçesinde Nesrin'i bekliyordum. Bir çay söyledim en demlisinden. Elimde küçük ama sevecen bir hediye vardı. Bugün onunla tanışma yıl dönümümüz. İki ay önce sultanbeylide gezerken yolüstü uğradığımız bir mağazada gözü vitrin mankeninin üzerinde duran abiyeye takıldı. taşlı bir elbiseydi. Bana " Bu abiyenin benim bedenime uygun olanından var mı" demişti. Bense latife olsun diye " Abiyeyi abiyeye sor"demiştım. mağazada olan herkes gülmüştü. En çokta Nesrin. Mağaza müdürüne sorduğumuzda Nesrinin bedenine göre yoktu. Daha çok otuz kırk yaşlarında bayanlar için abiyeler vardı. Oradan ayrılısak da Nesrin'imın içinde kalmıştı. Eşyalara önem vermezdi. Ne zaman gelecekten söz açılrsa " Küçük ve müstakil bir evimiz olsun. Eşyalar çok olmasın. Eşyalara ayıracağımız vakti kendimize ayıralım"derdi. Bir kez daha aşık olurdum. Ama bu sefer durum farklıydı. İlk kez bir şeyi canı gönülden istiyordu. Mankenlerin potyuma çıkarken giydikleri elbiseye benziyordu. Nesrin'in üzerinde hayal ettim. Ne kadar sahiciydi kurduğum düş. Sanki o elbise bizzat Nesrin için dikilmişti. Oradan çıkıp biraz sahilde dolaştıktan sonra ayrıldık. Ve ben tekrardan o mağazaya gidip o elbisenin Nesrin'in bedenine uygun olan modeli ne zaman gelir dedim. Bir buçuk aya kadar eşya alımı olur demişlerdi. Bende parasını peşin verip o abiyeyi almıştım. Şimdi elimde duran sevecen hediye Abiyeydi. Beş yılın ardından cesaret edip de evlenme teklifi yapabilecektim nihayet. Her şey istediğim gibi gidiyordu. Hava güneşliydi. Nesrin trafiğe takılmıştı. Bir çay daha söyledim. Ne zaman sabırsızlansam bir bardak çay aceleciliğimi alıyor üzerimden. Huzurlu bir adam oluyorum. İstanbul trafiği bile bozamazdı mutluluğumu. Aradan yirmi dakika geçmemişti ki Nesrin çıkageldi. Her zaman ki gibi güzel bir elbise içinde adeta prensesler gibi efsunluydu. Selamlaşıp öpüştükten sonra sandalyelerimize oturduk. Onun elindeyse benimkinden daha sade bir hediye paketi vardı. İki çay daha söyleyip hediye faslına geçtik. İlk hediyeyi ben verdim. vermeden öncede bir konuşma yapma gereksinimi duydum."Bugün tüm gün seni düşüdüüm. gerçi her gün seni düşünüyorum ama bugün pek bir düşüdüüm seni. İnşallah beğenirsin hediyeni"dedim. Hediyesini açtığı gibi tatlı bir şaşkınlık yaşadı. O çok sevdiği abiyeyi üzerinde görmek istiyordum. Bende açtım hediyeyi. Br kutu içinde ayrı ayrı üç farklı kutu vardı. Birinde deri cüzdan vardı. Diğerinde dolma kalem, tükenmez kalem ve pilot kalem kombinasyonu vardı. Diğerindeyse hatıra defteri vardı. Defterin ilk sayfasını kendisi doldurmuştu. Hediyesiyle beni çok mutlu etmişti. Ona baktım oda halinden memnundu. Üsküdüara geçmek için iskeleden jeton aldık. Girişte çiçekçi kadın vardı. Roman bacımız "Almaz mısın abe şu güzele bir çiçek" dedi. Bir gül aldım. ve feribota binip karşıya geçtik. Feribotta bir ara lavaboya gidip abiyeyi giymişti. O kadar ıslık ıslık ki herkesin gözü üzerindeydi. Feribottan inerken elini tuttum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Kız kulesine geldiğimizde fotoğraflar çektik. En sonunda ona bir şey söylemek istediğimi söyleyebilmişim. Meraklı bir şekilde beni dinliyordu. Konuşmaya Nesrin'in ellerini tutarak başladım. " Senin bende emanetin var. Sen ki ömrümün kalan diğer yarısısın. Sen ömrüme yazılmış en güzel yazgısın. Ömrüm yettiğince değil, Mahşeri huzura çıktığımda da ben hep seninle olmak istiyorum. Benimle evlenirsin" dedim. O an etrafımızda bulunan herkes alkışlar eşliğinde bize iştirak ediyordu. Diz çöküp cebimden

alyansları çıkartıp teklifi yineledim. Ben ve etrafımda bulunan herkes Nesrin'in ağzından çıkacak cümleyi merak ettik. En çok da ben. Nesrin "Evet evet evet"dedi. Onun evet demesiyle onu kucağıma alıp etrafımda dönmeye başladım. O an benden daha mutlu kimse yoktu. Kadıköye gün batımında döndük. Ben Sultanbeyliye oda ikitelibe giti. O akşam gözlerime uyku girmede. Dört döndüm yatağımda. İlk kez sevinçten kaçıyordu uykum. O gece sabaha kadar mesajlaştık. Sabah bizimkiler daha uyanmadan kahvaltıyı ben hazırlamıştım. Annem babam ve kardeşlerim hepsi birden şaşkındı. Evde en erken annem ve babam uyanırdı. Annem kahvaltıyı hazırlar babam bizleri uyandırırđı. Kardeşlerim okula ben ve ablamda işe gidiyorduk. Özel bir ofiste üç seneden beri müdür olarak çalışıyorum. Adım Demir Akbulut. Özel şirket olmasına rağmen şirket sahibi Kemal Gürkan bey beni evladı gibi severdi. Kızı Alevde yırtıdışında mastır yapıp babasının şirketinin başına geçmişti. Kemal Gürkan bey'in Hanife hanımdan olan iki çocuğı vardı. Birinin adı Berkay diğeri de Alevdi. Berkay arkadaşlarla yaptıkları bir gezi sırasında trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Kemal ve Hanife'nin Alev'in üzerine titremesi bu yüzdendi. Kemal bey" yarın bir gün emekli olduğumda şirketimi güvenilebileceğim birine bırakmak istiyorum. Kızım var ama o da tek başına yetmez. Tek güvenilebileceğim insan sensin"demişti. O günden sonra ona olan saygım bir kat daha artmıştı. Bir kaç kez aynı konuyu açıp benim şirketin başına geçip aynı zamanda Kızı Alevle arkadaşlığı ilerletmem için her türlü yolu deniyordu. Toplantılara Alevle gidiyorduk. Mesaiye kalıyorduk. Yemekleri bile birlikte yiyorduk. Evlilik sözü vermiş insanların aynı yastığa baş koyması gibi bu işte birlikte yol alıyorduk. Ama Alevde gün geçtikçe bana daha da yakınlaşıyordu. İlk zamanlardaki bey lafları gitmiş yerini " Canım, Demirciğim" gibi sözler almıştı. Gün geçtikçe Alev daha çok arzular olmuştu beni. Ve bir karar vermeme istemişti. En başta da Kemal bey. Kararı vermekte zorluk çekiyordum. Bir yandan Nesrinle olan geleceğimin teminatı olan iş. Diğeryandan da beni geleceğimden edecek teklif. Üç gün mücadele istedim. İşe de gitmedim. O üç günlük sürenin de son gününde bir dilekçe yazıp istifa ettim. Artık işsiz bir adamdım. Nesrin'e evlenme teklifi yapsam da işsiz olduğumu diyemememiştım. Geceler bir kabus oluordu. uyku olmadan da görülebiliyormuş kabus. Geçte olsa anladım. Yarın ilk iş Nesrinle tekrardan buluşup ona işsiz olduğumu itiraf etmek olacak...

Devam edecek...